

LBRIS

We know
books

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

**NU TE UITA
ÎN URMĂ**

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Don't Look Back
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2014 Jennifer Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Nu te uita în urmă
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.

Nu te uita în urmă / Jennifer L. Armentrout;
trad. din lb. engleză și note Irina Fulger. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8789-0

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

*Pentru toți cititorii și bloggerii,
mari și mici, noi și vechi.*

CAPITOLUL 1

Nu recunoșteam numele străzii. Nimic din drumul rural nu-mi părea familiar sau prietenos. Fațada casei dărăpănate era înghițită de copaci impunători și înalți și năpădită de buruieni. Ferestrele erau baricadate cu scânduri. În locul ușii de la intrare era un gol. M-am cutremurat, dorindu-mi să fiu departe de aici... orice era acest aici.

Mersul mi se părea mai dificil decât ar fi trebuit, și m-am împleticit pe asfaltul rece, tresărind când pietrișul ascuțit mi-a intrat în picioare.

Picioarele mele *goale*?

M-am oprit și am privit în jos. Prin mizerie se vedeau oja roz ciobită... și sânge. Cracii pantalonilor erau mânjiți de noroi, tivul era întărit. Avea sens, pentru că nu aveam nimic în picioare, dar sângele... nu înțelegeam de ce aveam pete de sânge pe genunchii pantalonilor.

Vederea mi se încețoșă și se estompă, de parcă peste ochi mi s-ar fi lăsat un filtru cenușiu. În timp ce mă uitam la asfaltul erodat de sub picioarele mele, pietrișul se transformă în pietre netede. Peste pietre se prelingea ceva negru și uleios, curgând printre crăpături.

Inspirând brusc, am clipit, și imaginea a dispărut.

Am ridicat mâinile ce-mi tremurau. Erau pline de noroi și de zgârieturi. Ungھیile erau rupte, însângerate. Pe degetul meu mare era un inel din argint, acoperit de pământ. Aerul mi-a încremenit în piept când am trecut cu privirea peste brațe. Mânecele puloverului meu erau rupte, descoperindu-mi carnea palidă acoperită de vânătăi și tăieturi. Au început să-mi tremure picioarele în timp ce m-am împleticit înainte. Am încercat să-mi aduc aminte cum se întâmplase asta, dar mintea îmi era goală – un gol întunecat în care nu era nimic.

O mașină trecu pe lângă mine, oprindu-se la câțiva metri în fața mea. Undeva în adâncurile subconștientului meu, am recunoscut girofarul cu lumini roșii și albastre ca o sursă de siguranță. Pe lateralul negru cu gri al mașinii erau scrise elegant cuvintele DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE AL DISTRICTULUI ADAMS.

Districtul Adams? O străfulgerare de familiaritate veni și plecă.

Se deschise portiera șoferului, și un agent coborî. Înainte să se uite la mine, spuse ceva în stația de pe umărul lui.

– Domnișoară?

Ocoli mașina, pășind cu precauție. Părea tânăr pentru un polițist. Mi se părea oarecum greșit să poți purta o armă când abia ai terminat liceul. Eu eram la liceu? Nu știam.

– Ne-au sunat la dispecerat în legătură cu tine, a zis el blând. Ești bine?

Am încercat să răspund, dar n-a ieșit decât un chițait răgușit. Mi-am dres vocea și am tresărit când acest simplu act m-a zgâriat și m-a sfâșiat.

– Nu... nu știu.

– Bine. Polițistul ridică mâinile, apropiindu-se de mine, de parcă eram o căprioară sperioasă pe cale să fugă. Sunt adjunctul Rhode. Mă aflu aici ca să te ajut. Știi ce cauți aici?

– Nu.

Mi-am simțit stomacul noduri. Nici măcar nu știam ce însemna acel *aici*.

Zâmbetul lui deveni încordat.

– Cum te cheamă?

Numele meu? Toată lumea își știa numele, dar, în timp ce mă uitam la polițist, nu puteam să-i răspund la întrebare. Nodurile din stomac se răsuciră și mai mult.

– Nu știu... Nu știu cum mă cheamă.

El clipi, iar zâmbetul îi pieri.

– Nu-ți amintești nimic?

Am încercat din nou, concentrându-mă asupra spațiului gol pe care îl simțeam în cap. Așa se simțea. Și mi-am dat seama că asta nu era bine. Ochii au început să-mi lăcrimeze.

– E în regulă, domnișoară. O să avem grijă de tine. Mă prinse ușor de braț. O să rezolvăm asta.

Polițistul Rhode mă conduse la bancheta din spate a mașinii lui. Nu voiam să stau în spatele plexiglasului. Doar oamenii răi stăteau în spatele geamului în mașinile de poliție. Măcar atât știam. Am vrut să obiectez, dar, înainte să apuc să zic ceva, m-a așezat pe banchetă și mi-a pus o pătură aspră în jurul umerilor.

Înainte să mă închidă în partea nedorită a mașinii, ingenunches și îmi zâmbi liniștitor.

– Totul o să fie bine.

Dar știam că mintea, încercând să mă facă să mă simt mai bine. Nu funcționa. Cum putea să fie bine totul când eu nu-mi știam propriul nume?

Nu-mi știam numele, dar știam că uram spitalele. Erau reci și sterile, mirosind a dezinfectant și a disperare. Polițistul Rhode plecă după ce doctorii începură o serie de teste. Îmi verificară pupilele, îmi făcură radiografii și îmi luară sânge. Asistentele îmi bandajară o parte a capului și îmi curățară numeroasele răni. Mă duseră într-o rezervă, îmi puseră o perfuzie care-mi băga „lichide ce te vor face să te simți mai bine” și plecară.

O asistentă veni într-un final cu un cărucior plin cu un set de instrumente amenințătoare și cu un aparat foto. De ce cu aparatul foto?

După ce îmi dădu un halat de spital aspru în care să mă schimb, îmi puse în tăcere hainele într-o geantă. Îmi zâmbi când se uită la mine, la fel cum făcuse și polițistul. Fals și exersat.

Mi-am dat seama că nu-mi plăceau genul ăla de zâmbete. Mă făceau să mă înfior.

– Trebuie să mai facem niște teste cât se procesează radiografiile, scumpo. Îmi împinse cu blândețe umerii pe salteaua tare. Și trebuie să-ți facem și niște poze la răni.

Holbându-mă la tavanul alb, am descoperit că mi-era greu să trag ca lumea aer în plămâni. Fu și mai groaznic când mă puse să mă dau mai încolo. Un val de rușine mă șocă. „Ce ciudat este!” Mi se tăie respirația. Acel gând nu era de acum, ci dinainte... dinainte de ce?

– Relaxează-te, scumpo! Asistenta se mută lângă cărucior. Polițiștii iau legătura cu districtele vecine pentru a afla dacă au fost anunțate persoane dispărute. Îți vor găsi repede familia.

Luă ceva lung și subțire care strălucea în lumina puternică, impersonală.

După câteva minute, lacrimile îmi alunecau pe obraji. Asistenta părea obișnuită cu asta, pentru că își văzu de treabă și plecă fără să mai spună ceva. M-am strâns sub pătura subțire, trăgând genunchii la piept. Am rămas așa, cu gândurile mele goale, până când am adormit.

Am visat cum cădeam – cădeam încontinuu în întuneric, mereu și mereu. Auzeam urlate – sunete stridente care-mi ridicau părul pe corp – și apoi nimic, doar un sunet catifelat, calm, ce mi se părea liniștitor.

Când m-am trezit în dimineața următoare, am hotărât să o iau cu pași mărunți. Care era numele meu? Sigur aveam unul, dar n-aveam nimic de care să mă agăț. M-am rostogolit pe spaț și am țipat când perfuzia m-a tras de mână. Lângă mine era

un pahar de plastic cu apă. M-am ridicat în fund și l-am luat. Tremura în mâna mea, iar apa împrășcă pătura.

Apa – apa avea ceva. Apă neagră, uleioasă.

Ușa se deschise, iar asistenta intră cu doctorul care mă examinase în noaptea anterioară. Îmi plăcea de el. Zâmbetul lui era autentic, părintesc.

– Îți amintești numele meu? Deși n-am răspuns imediat, zâmbetul lui nu șovăi. Sunt doctorul Weston. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

Îmi puse aceleași întrebări ca toți ceilalți. Dacă-mi aminteam numele. Dacă știam cum ajunsesem pe drum sau ce făceam înainte să mă ia polițistul. Răspunsul la toate întrebările astea era același: nu.

Dar, când trecu la alte întrebări, aveam răspunsuri.

– Ai citit vreodată *Să ucizi o pasăre cântătoare*?

Buzele uscate mi se crăpară când am zâmbit. Știam răspunsul ăsta.

– Da, este vorba despre nedreptate rasială și diferite tipuri de curaj.

Doctorul Weston încuviință din cap.

– Bun. Știi în ce an suntem?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Suntem în 2014.

– Și în ce lună?

Pentru că nu i-am răspuns imediat, zâmbetul îi pieri.

– Suntem în martie. Mi-am umezit buzele, devenind nervoasă.

Dar nu știu în ce zi.

– Astăzi este 12 martie. E miercuri. Care-i ultima zi pe care ți-o amintești?

Am prins marginea păturii și am făcut o presupunere.

– Marți?

Buzele doctorului Weston se curbară din nou într-un zâmbet.

– Cred că-i mai demult de atât. Când te-au adus, erai deshidratată. Poți să mai încerci?

Puteam, dar ce sens avea?

– Nu știu.

A mai pus câteva întrebări, dar, când un infirmier a adus prânzul, am descoperit că uram piureul de cartofi. Trăgând perfuzia după mine ca pe un bagaj, m-am uitat la o străină în oglinda din baie.

Nu mai văzusem niciodată fața ei.

Dar era a mea. M-am aplecat înainte, inspectând reflexia. Părul arămiu atârna în smocuri în jurul unei bărbii un pic ascuțite. Pomeții mei erau înalți și ochii – un amestec între căprui și verde. Aveam nasul mic. Asta era o veste bună. Și bănuiam că aș fi fost frumușică dacă n-aș fi avut vânătaia mov ce se întindea de la linia părului și-mi acoperea tot ochiul drept. Pe bărbie, pielea îmi era zgâriată. Ca o pată imensă de zmeură.

M-am îndepărtat de chiuvetă, trăgând perfuzia înapoi în rezerva mică. Încercările mele de a mă urca în pat fură oprite de voci ridicate venind de dincolo de ușa închisă.

– Cum adică nu-și amintește nimic? întrebă o femeie cu voce subțire.

– Are o contuzie complexă, care i-a afectat memoria, îi explică răbdător doctorul Weston. Pierderea memoriei ar trebui să fie temporară, dar...

– Dar ce, doctore? întrebă un bărbat.

La sunetul vocii străinului, din cotloanele încețoșate ale minții mele pluti o conversație, ca un show de la un televizor îndepărtat pe care-l auzeai, dar nu-l vedeai.

– Chiar îmi doresc să nu petreci așa mult timp cu fata aia. Nu aduce decât necazuri și nu-mi place felul în care te porți în preajma ei.

Era vocea lui – a bărbatului de afară –, dar n-am recunoscut tonul și nu era nimic altceva asociat cu vocea.

– Pierderea de memorie ar putea fi permanentă. Chestiile astea sunt greu de anticipat. Acum, pur și simplu, nu știm. Doctorul Weston își dresе vocea. Vestea bună este că restul rănilor sunt

superficiale. Și, din ce am dedus din restul de analize, nu a fost agresată.

– Oh, Doamne! strigă femeia. Agresată? Adică...

– Joanna, doctorul a zis că nu a fost agresată. Trebuie să te calmezi.

– Am dreptul să fiu supărată! se răsti ea. Steven, lipsește de patru zile.

– Poliția a găsit-o la marginea pădurii statale Michaux. Doctorul Weston făcu o pauză. Știți de ce ar fi fost acolo?

– Avem o casă de vacanță în zonă, dar n-a fost deschisă din septembrie. Și am verificat acolo. Corect, Steven?

– Dar este bine, corect? întrebă bărbatul. Doar memoria ei este o problemă?

– Da, dar nu-i un simplu caz de amnezie, zise doctorul.

M-am îndepărtat de ușă și m-am urcat în pat. Inima îmi bubuia din nou. Cine erau acei oameni și ce căutau aici? Am tras pătura până la umeri. Am prins frânturi din ce spunea doctorul. Ceva despre un șoc extrem combinat cu deshidratare și contuzia – o furtună medicală perfectă, în care creierul meu s-a dissociat de identitatea mea. Părea complicat.

– Nu înțeleg, am auzit-o pe femeie zicând.

– Este ca și cum ai scrie ceva pe calculator și apoi ai salva fișierul, dar nu-ți poți aminti unde l-ai salvat, îi explică doctorul. Fișierul este acolo, doar că trebuie să-l găsești. Încă are amintiri personale. Sunt acolo, dar nu le poate accesa. S-ar putea să nu le găsească niciodată.

M-am lăsat uluită pe spate. Unde pusesem fișierul?

Apoi s-a deschis ușa, iar eu m-am făcut mică în clipa când această femeie – această forță demnă de luat în seamă – a dat buzna în rezerva mea. Părul ei de un roșcat accentuat era strâns într-un coc elegant, expunând un chip ascuțit, dar frumos.

Se opri, cercetându-mă cu privirea.

– Oh, Samantha...

M-am holbat. *Samantha*? Numele nu mă ajuta cu nimic. M-am uitat la doctor. El încuviință liniștitor din cap. *Sa-man-tha*... Nu, tot nimic.

Femeia se apropie. Pe pantalonii ei de in sau pe bluza albă nu era nici o cută. La fiecare încheietură suplă avea brățări de aur, și se întinse, cuprinzându-mă în brațe. Mirosea a frezii.

– Scumpo, zise ea, netezindu-mi părul în timp ce se uita în ochii mei. Doamne, sunt așa fericită că ești bine!

M-am retras, lăsându-mi brațele pe lângă corp.

Femeia se uită peste umăr. Bărbatul străin părea palid, șocat. Părul lui negru era ciufulit. Chipul lui frumos era acoperit de o barbă nerasă. Comparat cu această femeie, el era aproape un dezastru. M-am uitat fix până când s-a întors, frecându-și obrazul cu mâna tremurândă.

Doctorul Weston veni lângă pat.

– Aceasta este Joanna Franco – mama ta. Și acesta este Steven Franco, tatăl tău.

Am simțit o greutate apăsându-mi pieptul.

– Numele... meu este Samantha?

– Da, răspunse femeia. Samantha Jo Franco.

Numele mijlociu era *Jo*? Serios? Privirea mi se plimba între ei. Am inspirat adânc, dar m-am blocat.

Joana – *mama mea*... sau cine era – puse o mână peste gură când se uită la bărbatul confuz, care aparent era tatăl meu. Apoi, privirea ei se opri asupra mea.

– Tu chiar nu ne recunoști?

Am clătinat din cap.

– Nu. Îmi... pare rău.

Se ridică, îndepărtându-se de pat, și se uită la doctorul Weston.

– Cum poate să nu ne recunoască?

– Doamnă Franco, trebuie doar să-i dați niște timp. Te descurci grozav, zise el apoi către mine.

Nu mi se părea așa.

S-a întors spre ei – spre părinții mei.

– Vrem să o mai ținem sub observație o zi. În acest moment, trebuie să se odihnească foarte mult și să stea liniștită.

M-am uitat din nou la bărbat. El se uita fix la mine cu o privire amețită. Tata. Tatăl meu. Un străin.

– Chiar crezi că asta poate fi permanent? întrebă bărbatul, frecându-și bărbia.

– Este prea devreme să ne dăm seama, răspunse doctorul Weston. Dar este tânără și sănătoasă, deci perspectiva este grozavă. Vru să iasă din rezervă, dar se opri la ușă. Țineți minte că trebuie să o ia ușor.

Mama mea se întoarse la pat, adunându-se în mod vizibil când se așeză pe margine și îmi luă o mână. O întoarse, trecând cu degetele peste încheietura mea.

– Îmi amintesc prima și ultima dată când a trebuit să te ducem la spital. Aveai zece ani. Vezi asta?

M-am uitat la încheietura mea. Chiar sub încheietura palmei era o cicatrice albă vagă. Hmm. Nu o observasem.

– Ți-ai rupt încheietura la antrenamentul de gimnastică. Înghiți, ridicând privirea. Nimic din ochii ei căprui, care semănau foarte mult cu ai mei, sau din buzele ei date perfect cu ruj nu a trezit ceva în mine. Acolo unde ar fi trebuit să fie toate amintirile mele, emoțiile mele era doar o gaură mare. A fost o ruptură destul de urâtă. A trebuit să te opereze. Ne-am speriat îngrozitor.

– Te dădeai mare pe bărnă, adăugă serios tatăl meu. Antrenorul ți-a zis să nu faci... Ce era?

– O întoarcere cu stând în mâini, zise încet mama, rămânând cu privirea la mine.

– Da. El încuviință din cap. Dar tu oricum ai făcut-o. Atunci, mi-a întâlnit privirea. Tu nu-ți amintești nimic, îngerașule?

Apăsarea se întinse de la pieptul meu la stomac.

– Vreau să-mi amintesc – chiar vreau. Dar eu... Vocea mi s-a frânt. Mi-a eliberat mâna și am dus-o la piept. Nu-mi amintesc.

Mama zâmbi forțat, adunându-și mâinile în poală.